

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616201508
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6616201508.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu ako členov senátu, v spore žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, so sídlom Lamačská cesta 8, 833 04 Bratislava, IČO: 31 749 542, zastúpeného GARAJ & Partners s. r. o., Jozefská 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným: 1/ S.. S. S., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom A. I. XX, XXX XX Y., 2/ S.. S. S., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom E. XXXX/X, XXX XX G. - N. S., obaja zastúpení Mgr. Jozefom Mochňackým, advokátom, so sídlom T. G. Masaryka 14/A, 984 01 Lučenec, 3/ S.. S. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom ulica Z. M. XXXX/XX, XXX XX X. a 4/ V. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom S. XXXX/X, XXX XX G., v konaní o zaplatenie 8.250,33 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 21C/30/2016-533 zo dňa 16. júla 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

III. Žalovaným 3/ a 4/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom vydaným v tejto veci Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/, 2/, 3/ a 4/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania žalovaným 1/, 2/, 3/ a 4/ (výrok II.).

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že (v poradí prvým) rozsudkom vydaným v tejto veci č. k. 21C/30/2016-225 zo dňa 31. 10. 2016 žalobu zamietol a zaviazal žalobcu povinnosťou nahradiť žalovaným 1/, 2/, 3/ a 4/ (ďalej len „žalovaní“) trovy konania v plnej výške.

1.2 Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 13Co/58/2018-406 v poradí prvý rozsudok okresného súdu č. k. 21C/30/2016-225 zo dňa 31.10.2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odseku 23 zrušujúceho uznesenia odvolací súd konštatoval, že z obsahu spisu je zrejmé, že účastníci uzatvorili zmluvu o úvere, ktorá sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. V čl. VIII. bod 4 zmluvy označenom ako „Sankcie“ je uvedené, že: „Ak je dlžník v omeškaní so splátkami z úveru po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov aj po zaslaní písomnej upomienky veriteľom, veriteľ si vyhradzuje právo požadovať okamžité vrátenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku ako i zaplatenie pokuty vo výške 10 % z tejto dlžnej sumy do termínu 30 dní odo dňa písomného vyzvania

dlužníka veriteľom“. Nasledujúci čl. IX. zmluvy je označený ako „Odstúpenie od zmluvy“ a v čl. XI. bod 2 zmluvy je uvedený, že: „Pokiaľ v tejto zmluve nebolo dohodnuté inak, riadia sa práva a povinnosti ako i vzájomné pomery účastníkov Obchodným a Občianskym zákonníkom, ako i zákonom č. 124/1996 Z. z.“ Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie však pre nedostatok dôvodov nie je podľa odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu zrejmé, na základe akej úvahy dospel súd prvej inštancie k záveru, že účastníci v zmluve dojednali odchyľne od ust. § 506 Obchodného zákonníka právo veriteľa odstúpiť od zmluvy, a to v čl. VIII. bod 4, vzhľadom k čomu pre nedostatok dôvodov je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení ďalej uviedol, že „súd prvej inštancie v ďalšom konaní opätovne vyhodnotí žalobou uplatnený nárok žalobcu, ktorý si uplatňuje na základe Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme: úveru, nenávratného príspevku č. 606/8893/1997, uzatvorenej podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom dôkazné bremeno na preukázanie uplatneného nároku je na žalobcov. Súd prvej inštancie posúdi, či na základe tvrdení uvedených žalobcom vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie žalovanej sumy, uplatnený žalobcom podľa čl. VIII. bod 4 zmluvy, prípadne podľa § 506 Obchodného zákonníka ako všeobecného ustanovenia o odstúpení od zmluvy. Súd prvej inštancie posúdi tiež čl. VIII. bod 4 zmluvy v tom zmysle, či ide o dojednanie o odstúpení od zmluvy alebo len o dojednanie upravujúce predčasnú splatnosť úveru (zosplatenie). Úvahu, na základe ktorej dospel súd prvej inštancie k svojmu záveru uvedie v odôvodnení rozsudku tak, aby jeho záver bol preskúmateľný. Následne posúdi, či boli splnené podmienky v súlade s čl. VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere a v prípade, že dospeje k záveru, že článok VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere nevylučuje na daný zmluvný vzťah aplikáciu ust. § 506 Obchodného zákonníka, posúdi zistený skutkový stav aj na základe uvedeného ustanovenia Obchodného zákonníka“.

1.3 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení zdôraznil, že odstúpenie od zmluvy je adresovaným jednostranným právnym úkonom, ku ktorého účinnosti je potrebné, aby došiel do dispozičnej sféry druhého účastníka zmluvy. Ak boli účastníkmi zmluvy na jednej strane dve osoby, môže dôjsť k platnému (účinnému) odstúpeniu od zmluvy len vtedy, ak bolo odstúpenie od zmluvy adresované obom účastníkom a ak sa prejav vôle od zmluvy odstúpiť dostal do ich dispozície. Od zmluvy, ktorá „bola už splnená“, resp. v čase doručenia odstúpenia už neboli splnené podmienky na odstúpenie od zmluvy, nemožno platne odstúpiť (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22Cdo/3005/99). Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že výzvou zo dňa 25.09.2019 vyzval žalobcu, aby v lehote 10 dní odo dňa doručenia výzvy oznámil súdu, či preveril tvrdenie žalovaných, že od podania žaloby riadne platia splátky úveru, keď podľa ich tvrdenia na splátkach úveru od podania žaloby zaplatili ďalších 2.884,14 Eur. Na predmetnú výzvu okresného súdu reagoval žalobca v podaní doručenom okresnému súdu dňa 02.10.2019, kde uviedol, že žalovaná 1/ ku dňu odstúpenia od zmluvy dňa 22.12.2014 bola v omeškaní s 13. splátkami úveru vo výške 694,32 Eur a žalovaný 2/ bol ku dňu odstúpenia od zmluvy dňa 23.02.2015 (druhé odstúpenie od zmluvy adresované žalobcom žalovanému 2/) v omeškaní s 15. splátkami úveru vo výške 801,15 Eur. Dňa 16.02.2015 žalovaná 1/ uhradila omeškané splátky úveru vo výške 694,33 Eur. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že v čase, keď zo strany žalovanej 1/ došlo k úhrade sumy 694,33 Eur, ktorá mala predstavovať sumu omeškaných splátok úveru, táto suma už nebola aktuálna, pretože dňa 23.02.2015 bola suma omeškaných splátok úveru vo výške 801,15 Eur. Žalobca preto, podľa jeho vyjadrenia v podaní, ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 02.10.2019, odstúpil od zmluvy oprávnene, a to vzhľadom na existujúci dlh žalovaných 1/ a 2/ na omeškaných splátkach úveru ku dňu odstúpenia od zmluvy. Ak teda žalovaní 1/ a 2/ uhradili žalobcovi dňa 16.02.2015 dlh na omeškaných splátkach úveru v sume 694,33 Eur, tento podľa žalobcu uhradili na základe odstúpenia od zmluvy zo dňa 22.12.2014, kedy žalobca už nepripúšťal možnosť úhrady omeškaných splátok úveru a s tým spojený prípadný návrat do úverového vzťahu. Naopak, v čase platného odstúpenia od zmluvy voči žalovanému 2/, bol dlh na omeškaných splátkach úveru vo výške 801,15 Eur, a teda ani po čiastočných úhradách omeškaných splátok úveru nedošlo podľa žalobcu k odpadnutiu zmluvného dôvodu na odstúpenie od zmluvy. Žalobca v predmetnom vyjadrení poukázal ďalej na tú skutočnosť, že z dôvodu porušovania zmluvnej povinnosti uhrádzať mesačné splátky úveru riadne a včas zo strany žalovaných, uplatnil si voči žalovaným 1/ a 2/ žalobou podanou dňa 12.11.2014 nárok na zaplatenie sumy 694,33 Eur v časti omeškaných splatných splátok úveru; žaloba na zaplatenie omeškaných splátok úveru bola okresnému súdu doručená dňa 18.11.2014. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca v predmetnom vyjadrení doručenom okresnému súdu dňa 02.10.2019 na § 41 ods. 3, v tom čase platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku, kde sa uvádza: „Hmotnoprávny úkon účastníka urobený voči súdu je účinný aj voči ostatným účastníkom, avšak len od okamihu, keď sa o ňom v konaní dozvedeli“ a na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Odo/357/2003 zo dňa

31.08.2004, kde Najvyšší súd ČR uviedol: „Účastníci, medzi ktorými bolo zahájené občianske súdne konanie, môžu vykonávať hmotnoprávne úkony nielen priamo voči sebe navzájom, ale tiež voči súdu. Hmotnoprávny úkon vykonaný týmto spôsobom je voči druhému účastníkovi účinný od okamihu, keď sa o ňom v konaní dozvedel.“ Podľa názoru žalobcu podmienka doručenia výzvy na úhradu dlžných splátok úveru v zmysle citovaného čl. VIII bod 4 predmetnej zmluvy o úvere bola doručením žaloby na zaplatenie omeškaných splátok úveru okresnému súdu splnená, nakoľko hmotnoprávny úkon účastníka urobený voči súdu je účinný aj voči ostatným účastníkom, avšak len od okamihu, keď sa o ňom v konaní dozvedeli. Žalobca zároveň poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 28Cdo/1853/2002 zo dňa 27.02.2003, kde NS ČR uviedol, že „Podanie žaloby je treba považovať za kvalifikovanú upomienku a že v odvolacom konaní možno rozšíriť žalobu o návrh na zaplatenie úrokov z omeškania.“ Na základe vyššie uvedených právnych záverov NS ČR mal žalobca za to, že podmienka doručenia výzvy na úhradu dlžných splátok úveru v zmysle citovaného zmluvného dojednania predmetnej zmluvy o úvere, bola doručením žaloby na zaplatenie omeškaných splátok úveru okresnému súdu splnená, nakoľko hmotnoprávny úkon účastníka konania (strany sporu) urobený voči súdu je účinný aj voči ostatným účastníkom konania (stranám sporu), avšak len od okamihu, keď sa o ňom v konaní dozvedeli. Žalobca zároveň uviedol, že žalobou na zaplatenie omeškaných splátok úveru bola splnená zmluvná podmienka zaslania písomnej upomienky veriteľom dlžníkom v zmysle ustanovenia čl. VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere pred odstúpením od predmetnej zmluvy o úvere.

1.4 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca v predmetnom podaní doručenom okresnému súdu dňa 02. 10. 2019 zobral žalobu čiastočne vzhľadom k čiastočnému plneniu zo strany žalovaných od 16.03.2015 ku dňu podania tohto vyjadrenia späť, a to v celkovej výške 3.224,37 Eur. Uvedené platby žalobca započítal podľa svojho vyjadrenia v súlade s Obchodným zákonníkom na: zmluvnú pokutu vo výške 904,99 Eur, zmluvný úrok vo výške 105,23 Eur, úrok z omeškania vo výške 33,23 Eur, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.250,33 Eur od 27.06.2015 do 30.09.2019 vo výške 2.831,29 Eur s tým, že na úroku z omeškania zostáva uhradiť sumu vo výške 650,37 Eur. V závere predmetného vyjadrenia doručeného okresnému súdu dňa 02. 10. 2019 žalobca uviedol, že podľa jeho názoru sú mu žalovaní 1/, 2/, 3/ a 4/ povinní zaplatiť istinu vo výške 8.250,33 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.250,33 Eur od 27.06.2015 do 30.09.2019 vo výške 650,37 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.250,33 Eur od 27.06.2015 do zaplatenia istiny s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných, a to všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

1.5 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol ako reagovali žalovaní 1/ až 4/ na predmetné podanie žalobcu, doručené okresnému súdu dňa 02. 10. 2019, pričom uviedol, že pokiaľ ide o výšku omeškaných splátok úveru, tak žalovaná 1/ potom čo z výpisu z účtu zistila, že splátky úveru sa jej vracajú späť na účet, kontaktovala telefonicky a aj e-mailom žalobcu. Pracovníčkou žalobcu bola žalovanej 1/ vyčíslená dlžná suma vo výške 801,15 Eur. Táto suma bola po následnom telefonickom rozhovore s uvedenou pracovníčkou žalobcu upresnená vo výške 747,74 Eur. „Takto vyčíslený dlh (omeškané splátky úveru) bol žalovanými uhradený dňa 13.02.2015“. Tvrdenie žalobcu o inej výške dlhu sa podľa žalovaných javí ako účelové, majúce znaky konania, ktoré je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. „Pokiaľ by aj boli žalovaní v omeškaní s dvoma splátkami úveru, aj tak by nebola splnená podmienka odstúpenia od zmluvy v zmysle čl. VIII. bod. 4. zmluvy“. Právny zástupca žalovaných 1/ a 2/ zotrval na svojom stanovisku, že žalobca pri odstúpení od zmluvy nepostupoval v súlade so zmluvou o úvere. Poukázal na čl. VIII. bod. 4. predmetnej zmluvy o úvere, kde je uvedené: „Ak je dlžník v omeškaní so splátkami úveru po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov aj po zaslaní písomnej upomienky veriteľom, veriteľ si vyhradzuje právo požadovať okamžité splatenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku ako i zaplatenie pokuty vo výške 10 % z tejto dlžnej sumy do 30 dní odo dňa písomného vyzvania dlžníka veriteľom.“ V uvedenej súvislosti žalovaní 1/ a 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo vyjadrení uviedli, že na odstúpenie od zmluvy žalobcom pre omeškanie dlžníka/kov musia byť kumulatívne splnené dve podmienky, ktorými v zmysle Článku VIII bod 4 zmluvy sú: 1/ omeškanie so zaplatením splátok úveru po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov, t. j. po dobu minimálne sedem mesiacov a 2/ písomná upomienka (výzva na úhradu) veriteľa doručená dlžníkom na zaplatenie omeškaných splátok úveru. Tieto podmienky podľa názoru právneho zástupcu žalovaných 1/ a 2/ neboli splnené minimálne u žalovaného 2/ ako spoludlžníka. Žalobca doručoval žalovanému 2/ písomnú upomienku zo dňa 21.08.2014 na adresu: V. XX, XXX XX G. (teda nie na adresu žalovaného 2/ uvedenú v zmluve o úvere: E. 8, XXX XX G., ani nie na adresu oznámenú žalobcovi: A. vieska XX, XXX XX A.

I.); o tejto výzve sa teda žalovaný 2/ nemohol dozvedieť. Rovnako odstúpenie žalobcu od zmluvy zo dňa 22.12.2014 bolo žalovanému 2/ doručované na adresu: V. XX, XXX XX G. (teda nie na adresu uvedenú v zmluve o úvere: E. 8, XXX XX G. a ani nie na adresu oznámenú žalobcovi: A. I. XX, XXX XX A. I.); o tomto odstúpení od zmluvy sa žalovaný 2/ nemohol dozvedieť, nakoľko toto odstúpenie od zmluvy sa nedostalo a ani sa nemohlo dostať do jeho dispozičnej sféry. Žalovaný 2/ nemal teda reálnu možnosť oboznámiť sa s uvedeným odstúpením od zmluvy. V nadväznosti na uvedené právny zástupca žalovaných 1/ a 2/ vo vyjadrení uviedol, že uvedené odstúpenie od zmluvy nie je platné, pretože a) nebola riadne splnená podmienka zaslania odstúpeniu od zmluvy predchádzajúcej písomnej upomienky žalovanému 2/, ktorá bola žalobcom zasielaná na adresu: V. XX, XXX XX G., na ktorej žalovaný 2/ nikdy nebýval a táto adresa ani nebola uvedená v zmluve, b) odstúpenie od zmluvy bolo žalobcom zasielané žalovanému 2/ na adresu: V. XX, XXX XX G., na ktorej žalovaný 2/ nikdy nebýval a táto adresa ani nebola uvedená v zmluve. O tomto odstúpení od zmluvy sa teda žalovaný 2/ nemohol dozvedieť, nakoľko toto odstúpenie od zmluvy sa nedostalo a ani sa nemohlo dostať do jeho dispozičnej sféry. Žalovaný 2/ nemal teda reálnu možnosť oboznámiť sa s uvedeným odstúpením od zmluvy. V nadväznosti na uvedené právny zástupca žalovaných 1/ a 2/ vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že žalobca doposiaľ nepreukázal, že platne, t. j. v súlade s čl. VIII. bod 4. odstúpil od predmetnej úverovej zmluvy. Vzhľadom k uvedenému mal právny zástupca žalovaných 1/ a 2/ za to, že zo strany žalobcu nedošlo k riadnemu odstúpeniu od predmetnej úverovej zmluvy a k zosplatneniu (požadovaniu vrátenia) celého zostatku úveru v zmysle čl. VIII. bod 4 zmluvy. Žalovaní 1/ a 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu namietali platnosť odstúpenia od zmluvy a aj vznik nároku žalobcu na zmluvnú pokutu a úroky z omeškania, pričom uviedli, že nimi doposiaľ uhradené splátky úveru mali byť započítané na istinu a na zmluvný úrok, nakoľko už od doručenia platobného rozkazu namietali platnosť odstúpenia od zmluvy a v priebehu celého konania uvádzali, že splátky úveru (istinu a zmluvné úroky) naďalej splácajú. Zdôraznili, že im nie je zrejmé, podľa ktorého ustanovenia Obchodného zákonníka vykonal žalobca ním deklarované započítanie. Vzhľadom k uvedenému žalovaní 1/ a 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu súdu prvej inštancie oznámili, že nesúhlasia s čiastočným späťvzatím žaloby v zmysle podania žalobcu zo dňa 30.09.2019, ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 02. 10. 2019.

1.6 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že dňa 17.06.2021 mu bolo doručené podanie právneho zástupcu žalobcu - oprava čiastočného späťvzatia žaloby v podaní zo dňa 30. 09. 2019 (ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 02. 10. 2019), kde malo byť podľa žalobcu správne uvedené, že žalovaní 1/,2/,3/ a 4/ sú mu povinní uhradiť spoločne a nerozdielne istinu vo výške 8.250,33 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.250,33 Eur od 27.06.2015 do 30.09.2019 vo výške 276,50 Eur a spolu s úrokom omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.250,33 Eur od 01.10.2019 do zaplatenia a tiež oprava ďalšieho čiastočného späťvzatia žaloby v podaní zo dňa 24. 09. 2020, kde malo byť podľa žalobcu správne uvedené, že žalovaní 1/,2/,3/ a 4/ sú mu povinní uhradiť istinu vo výške 8.250,33 Eur spolu s úrokom omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.250,33 Eur od 27.06.2015 do 30.09.2019 vo výške 9,45 Eur a spolu s úrokom omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.250,33 Eur od 01.10.2019 do zaplatenia. V uvedenej súvislosti žalobca v oprave čiastočného späťvzatia žaloby uviedol, že po poslednom čiastočnom späťvzatí žaloby zo dňa 24.09.2020 vykonali žalovaní 1/ a 2/ nasledovné čiastočné úhrady: 14.10.2020 sumu 53,41 Eur, 16.11.2020 sumu 53,41 Eur, 14.12.2020 sumu 53,41 Eur, 14.01.2021 sumu 53,41 Eur, 15.02.2021 sumu 53,41 Eur, 15.03.2021 sumu 53,41 Eur, 14.04.2021 sumu 53,41 Eur, 14.05.2021 sumu 53,41 Eur a 14.06.2021 sumu 53,41 Eur, t. j. spolu sumu 480,69 Eur. „Predmetné platby započítal žalobca v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka nasledovne: na úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.250,33 Eur od 27.06.2015 do 30.09.2019 sumu vo výške 9,45 Eur - uhradené vcelku, na úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.250,33 Eur od 01.10.2019 do 16.06.2021 vo výške 1.135,43 Eur - zostáva uhradiť 664,19 Eur“. Na základe vyššie uvedeného žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol, aby konajúci súd vydal rozsudok v znení: „Žalovaní 1/, 2/, 3/, 4/ sú povinní zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 8.250,33 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.250,33 Eur od 01. 10. 2019 do 16.06.2021 vo výške 664,19 Eur, spolu s úrokom omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.250,33 Eur od 17. 06. 2021 do zaplatenia s tým, že plnením jedného z týchto žalovaných zaniká povinnosť plnenia ostatných žalovaných až do výšky poskytnutého plnenia, a to všetko v lehote do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku“.

1.7 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku opakovane poukázal na článok VIII. bod 4 Zmluvy o poskytnutí podpory formou: úveru, nenávratného príspevku č. 606/8893/199 zo dňa 12.06.1998, kde sa uvádza: „ak je dlžník v omeškani so splátkami úveru po dobu dlhšiu ako šesť

mesiacov aj po zaslaní písomnej upomienky veriteľom, veriteľ si vyhradzuje právo požadovať okamžité vrátenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku ako i zaplataenia pokuty vo výške 10 % z tejto dlžnej sumy do termínu 30 dní odo dňa písomného vyzvania dlžníka veriteľom“, na § 506 Obchodného zákonníka, podľa znenia ktorého: „ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú istinu s úrokmi“ a uviedol, že v spojitosti s vyššie uvedeným poukazuje na tú skutočnosť, že Štátny fond rozvoja bývania (ďalej len „ŠFRB“) plní úlohy a vykonáva činnosť za presne stanovených podmienok vymedzených Zákonom o ŠFRB (zákon č. 150/2013 Z. z.), resp. ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, prostredníctvom ktorých dochádza k napĺňaniu štátnej bytovej politiky, ktorú uskutočňuje štát predovšetkým prostredníctvom podpory rozvoja bývania a ktorú realizuje Štátny fond rozvoja bývania. Žalobca ako účelový fond je síce samostatnou právnickou osobou so sídlom v Bratislave, svoju činnosť však nevykonáva nezávisle a samostatne; správu fondu vykonáva Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja (v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere Ministerstvo výstavby a verejných prác SR). Na čele fondu je riaditeľ, ktorého vymenováva a odvoláva minister uvedeného ministerstva. Samotné použitie prostriedkov fondu prísne upravuje zákon (§ 4), tieto prostriedky sú vedené na osobitných účtoch v Štátnej pokladnici a kontrolu hospodárenia s prostriedkami fondu vykonáva Ministerstvo financií SR. Činnosť žalobcu teda nemožno kvalifikovať ako činnosť podnikateľskú (v zmysle § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka), t. j. žalobca nemá postavenie dodávateľa tak, ako vymedzuje zákonodarca v § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Pre úplnosť okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/106/2018 zo dňa 29.04.2019, kde NS SR uviedol: „ani cez optiku komunitárneho práva nemožno dospieť k záveru, že ŠFRB spĺňa pojmové znaky dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka“. V citovanom uznesení Najvyšší súd SR tiež posudzoval zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru uzatvorenú v čase, keď zákon č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) neobsahoval úpravu spotrebiteľských zmlúv, ktorá bola do neho začlenená zákonom č. 150/2004 Z. z., pričom obdobie, za ktoré si žalobca uplatňoval žalovanú istinu s príslušenstvom spadá do času po dátume 01.01.2008 odkedy bol účinný zákon č. 568/2007 Z. z., ktorý okrem iného novelizoval definíciu spotrebiteľskej zmluvy v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, že „spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom“. Podľa prechodných ustanovení k tejto právnej úprave (§ 879i Občianskeho zákonníka), ustanoveniami tohto zákona sa riadia aj právne vzťahy vzniknuté pred 01.01.2008, vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 01.01.2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov. Aj v tomto prejednávacom prípade ide podľa okresného súdu o obdobnú situáciu, akú posudzoval najvyšší súd v citovanom rozhodnutí, keď Zmluva o podpore bola uzatvorená dňa 12.06.1998 a žalobca si uplatnil istinu s príslušenstvom za obdobie po 01.01.2008. V ďalšom uznesení sp. zn. 5Cdo/120/2010 zo dňa 29.03.2012 Najvyšší súd SR konštatoval, že „žalobca (ŠFRB) ako veriteľ uzatvoril so žalovanými ako dlžníkmi Zmluvu o poskytnutí podpory formou úveru v zmysle ustanovení vtedy platného zákona č. 124/1996 Z. z. o ŠFRB. Uviedol, že ŠFRB je právnickou osobou pôvodne zriadenou zákonom č. 124/1996 Z. z., ktorý upravil podmienky pre poskytovanie podpory štátu na rozširovanie a zveľaďovanie bytového fondu a vytvoril systém ekonomickej podpory rozvoja bývania a sústredenia zdrojov na tento účel v Štátnom fonde rozvoja bývania, ktorý bol ním zriadený (§ 1 ods. 1). Hoci bol tento zákon, vzhľadom na potrebu aktualizácie právnej úpravy, nahradený najprv zákonom č. 607/2003 Z. z. o ŠFRB, účinným od 01.04.2004 a tento bol nahradený zákonom č. 150/2013 Z. z. o ŠFRB, účinným od 01.01.2014, postavenie ŠFRB zostalo nezmenené ako aj jeho účel. Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 150/2013 Z. z. o ŠFRB, ŠFRB je finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu finančných zdrojov podľa osobitného predpisu, ktorým je nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1303/2013 zo dňa 17.12.2013, ktorým sa stanovujú spoločné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde, Kohéznom fonde, Európskom poľnohospodárskom fonde pre rozvoj vidieka a Európskom námornom a rybárskom fonde pre rozvoj vidieka. ŠFRB neposkytuje podporu vo forme úveru širokej verejnosti, ale iba vymedzenému okruhu osôb, ktoré musia mať na území Slovenskej republiky trvalý pobyt, ak ide o fyzickú osobu a sídlo, ak je žiadateľom podpory právnická osoba. Podpora sa poskytuje za zvýhodnených podmienok upravených v zákone. ŠFRB je koncipovaný ako tzv. obrátkový fond, to znamená, že prostriedky ktorými disponuje sú používané najmä na poskytovanie podpory vo forme úverov za zvýhodnených podmienok oproti trhovým podmienkam (§ 3, § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 150/2013 Z. z.). Prostriedky možno použiť aj na správu fondu, avšak len v zákonom limitovanom rozsahu (§ 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 150/2013 Z. z.). Najvyšší súd dospel v citovanom uznesení k záveru, že žalobca - ŠFRB je osobitný subjekt zriadený zákonom, prostredníctvom ktorého štát realizuje svoju bytovú politiku zákonom upravenými nástrojmi, medzi ktoré

patrí aj zmluva o podpore (úvere). Jeho činnosť nemá atribúty podnikateľskej činnosti podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, nevykonáva činnosť za účelom dosiahnutia zisku, ale realizuje podporu štátu v oblasti bytovej politiky. Na otázku, či ŠFRB má aj v takomto prípade postavenie dodávateľa, keďže posúdenie toho či ide o dodávateľa je potrebné vnímať aj v súvislostiach právnej úpravy a judikatúry EÚ, najvyšší súd dospel k záveru, že do rozsahu smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách nespádajú zmluvné podmienky, ktoré odrážajú zákonné alebo regulačné ustanovenia konkrétneho štátu. ŠFRB nemôže pri poskytovaní podpory bývania vo forme úveru uplatniť „voľnú úvahu“, ale je povinný dodržať zákonom stanovené pravidlá, to zn., ak žiadateľ podpory splní zákonné podmienky, fond je povinný s ním zmluvu za zvýhodnených, zákonom regulovaných podmienok uzavrieť. Na takto zákonom regulované uzatvárané zmluvy o úvere sa uvedená smernica nevzťahuje a nemožno z nej vychádzať pri výklade pojmu dodávateľa vo vzťahu k ŠFRB. V čl. 2 písm c) citovanej smernice je uvedená definícia dodávateľa, resp. predajcu tak, že sa môže jednať o akúkoľvek právnickú osobu, bez ohľadu na to, či ide o súkromnú alebo verejnú osobu; podľa názoru najvyššieho súdu, takéto chápanie osoby dodávateľa sa vzťahuje iba na zmluvy, ktoré podliehajú smernici. Na podporu svojho záveru najvyšší súd v citovanom uznesení poukázal na to, že zákonodarca vylúčil, aby sa na ŠFRB vzťahovala osobitná právna úprava spotrebiteľských úverov upravených zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (§1 ods. 3 písm. p). Konštatoval, že ŠFRB je vylúčený aj z právnej úpravy úverov na bývanie upravených zákonom č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie (§ 1 ods. 4 písm. i)). ŠFRB je inštitútom sui generis, slúži ako ekonomický nástroj bytovej politiky štátu. Ochrana spotrebiteľa sa má primárne uplatniť proti nekalým praktikám dodávateľov, ktoré sa pri realizovaní podpory štátom vylučujú. Podporu zo ŠFRB možno poskytnúť len špecifickej skupine žiadateľov, za zákonom stanovených podmienok, ktorú sú pre žiadateľa priaznivejšie než podmienky, za ktorých by si žiadateľ vedel obstaráť finančné prostriedky na kapitálovom trhu. ŠFRB si ako účelový fond zriadený štátom nemôže v zmluvách o poskytnutí podpory dohodnúť podmienky, ktoré by nemali oporu v zákone. Ani cez optiku komunitárneho práva nemožno dospieť k záveru, že ŠFRB spĺňa pojmové znaky dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uvedený právny názor je v súlade s rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR. Aj keď zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovanými je treba posudzovať primárne podľa Zákona o Štátnom fonde rozvoja bývania, obsahuje podstatné náležitosti úverovej zmluvy a je úverovou zmluvou v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, preto je na tento zmluvný vzťah potrebné aplikovať režim Obchodného zákonníka a to bez možnosti odchýlenia sa, či možnosti vylúčenia jeho aplikácie dohodou (§ 261 ods. 6 písm. d) a § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka).

1.8 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že v prejednávacom prípade je tento záver najvyššieho súdu v plnej zhode s obsahom Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme: úveru, nenávratného príspevku č. 606/8893/1997 zo dňa 12.06.1998, v ktorej čl. I. označenom ako „Zmluvné strany“ je výslovne uvedené, že zmluvné strany uzatvárajú zmluvu podľa § 497 a nasl. ustanovení Obchodného zákonníka a v súlade s § 12 zákona NR SR č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania. Podľa okresného súdu niet pochyb o tom, že účastníci zmluvy podriadili svoj vzájomný vzťah vyplývajúci zo zmluvy právnej úprave Obchodného zákonníka. Možnosť použitia Občianskeho zákonníka na daný zmluvný vzťah vyplýva z čl. XI. predmetnej zmluvy o úvere, konkrétne z Čl. XI. bod 2, kde sa uvádza: „Pokiaľ v tejto zmluve nebolo dohodnuté inak, riadia sa práva a povinnosti, ako i vzájomné pomery účastníkov Obchodným a Občianskym zákonníkom ako i zákonom č. 124/1996 Z. z.“

1.9 Vo vzťahu k podmienkam odstúpenia od zmluvy žalobcom pre omeškanie dlžníka/kov, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že týmito podmienkami v zmysle čl VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere sú: a) omeškanie dlžníka/kov so zaplatením splátok po dobu dlhšiu ako 6 mesiacov, b) písomná výzva veriteľa na úhradu adresovaná dlžníkovi/kom na zaplatenie omeškaných splátok úveru. Uvedené podmienky neboli preukázateľne splnené u žalovaného 2/, ktorému bola „Výzva na úhradu“ zo dňa 21.08.2014 doručovaná na adresu V. XX, G. a nie na adresu E. 8, XXX XX G. (č. I. 32 spisu). Na adrese V. XX, G. žalovaný 2/ nikdy nebýval a ani nebýva. Taktiež „Odstúpenie od zmluvy“ zo dňa 22.12.2014 bolo žalovanému 2/ doručované na adresu V. XX, G. (č. I. 39 spisu). Žalobca dňa 19.02.2015 adresoval žalovanému 2/ ďalšie odstúpenie od zmluvy, ale už na adresu E. 8, G., ktorá zásielka bola žalobcovi vrátená ako neprevzatá žalovaným 2/ v odbernej lehote. To ale podľa okresného súdu nič nemení na veci, že žalovanému 2/ nebola žalobcom doručená „Výzva na úhradu“ zo dňa 21.08.2014, ani „Odstúpenie od zmluvy“ zo dňa 22.12.2014, pričom žalobca podal žalobu na súd už dňa 18.11.2014. „Neušlo tiež pozornosti súdu prvej inštancie, že žalobca na jednej strane tvrdí, že

žalovanej 1/ doručoval odstúpenie od zmluvy zo dňa 22.12.2014 na adresu V. XX, G. (č. I. 117 spisu), hoci na tejto adrese ani žalovaná 1/ nikdy nebývala a ani nebýva, a to napriek tomu, že podľa písomného dôkazu zo dňa 29.07.2013 (č. I. 75 spisu), mal už v tom čase žalobca preukázateľne vedomosť o adrese trvalého bydliska žalovanej 1/, a to A. I. XX, XXX XX A. I.. Z uvedeného dôvodu doručenie písomností na nesprávnu adresu, nemôže podľa okresného súdu spĺňať znaky fikcie doručenia. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia o nadobudnutí účinkov odstúpenia od zmluvy, keďže nepreukázal kedy a či vôbec bol jeho písomný prejav týkajúci sa „Odstúpenia od zmluvy“ a „Výzvy na úhradu“ doručený žalovanému 2/. Neobstojí ani argumentácia žalobcu, že pre konštatovanie stavu doručenia je rozhodujúci faktický stav, t. j., že stačí aby bola zásielka doručená do dispozičnej sféry adresáta, t. j. aby mal adresát reálnu možnosť sa s ňou oboznámiť, keď žalobca doručoval žalovanému 2/ písomnosti na adresu, na ktorej žalovaný 2/ nikdy nebýval a ani nebýva a žalovanej 1/ aj napriek vedomosti žalobcu o mieste trvalého bydliska žalovanej 1/ už dňa 29.07.2013 zasielal písomnosti na úplne inú adresu, a to „Výzvu na úhradu“ zo dňa 21.08.2014 (č. I. 13 spisu) a „Odstúpenie od zmluvy“ zo dňa 22.12.2014 na adresu V. XX, G.. (č. I. 141 spisu). Okrem toho žalovaná 1/ uhradila omeškané splátky úveru žalobcovi následne dňa 13.02.2015, čo preukázala výpisom z účtu zo dňa 01.03.2015 (č. I. 176 spisu). Lustráciou v registri obyvateľov žalovanej 1/ a žalovaného 2/ mal okresný súd za preukázané, že žalovaná 1/ má v registri obyvateľov registrovaný trvalý pobyt na adrese A. I. XX od 04.05.2001 a žalovaný 2/ má v registri obyvateľov registrovaný trvalý pobyt na adrese E. 8, G. od 08.04.1981 a prechodný pobyt má v registri obyvateľov registrovaný na adrese A. I. XX od 30.11.2011 (dátum ukončenia dňa 30.11.2016); na adrese V. XX, G. žalovaný 2/ nemá a nikdy nemal v registri obyvateľov registrovaný tak trvalý, ako ani prechodný pobyt. „i“.

1.10 V závere odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že na základe vyššie uvedených skutočností má za to, že v danom prípade nedošlo k platnému odstúpeniu od predmetnej úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanými dňa 12. 06. 1998, teda zmluvné strany sú ňou naďalej viazané, a teda sú povinné plniť si svoje zmluvné povinnosti z nej vyplývajúce. Pokiaľ odstúpenie od zmluvy nebolo vykonané účinným spôsobom, čo i len voči jednému zo spoludlžníkov, nemohol takýto prejav vôle žalobcu nadobudnúť účinky ani vo vzťahu k druhému spoludlžníkovi a ani voči ručiteľom. Úverová zmluva je teda naďalej platná a splátkový kalendár účinný.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca odvolal a v odvolaní uviedol, že proti I. a II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podáva odvolanie s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, pretože mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, na ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a to z toho dôvodu, že mu od vydania zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu nebolo doručené žiadne písomné vyjadrenie žalovaných, vrátane vyjadrenia žalovaných doručeného súdu prvej inštancie dňa 23.10.2019. Nedoručenie vyjadrenia strany sporu druhej strane sporu vytvára stav nerovnosti strán sporu v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a s princípom rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý proces a možno ho kvalifikovať ako odňatie možnosti konať pred súdom. Podstatou kontradiktórnosti konania a s ňou súvisiacou rovnosťou zbraní je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva, predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany. Pokiaľ však súd prvej inštancie akceptoval len skutkovú a právnu argumentáciu jednej zo strán sporu, ktorá argumentácia nie je takého charakteru, aby nepripúšťala ďalšiu diskusiu a nemohla byť vyvrátená, či oslabená na základe vyjadrenia protistrany a pokiaľ protistrane nebola daná možnosť sa s touto argumentáciou strany sporu oboznámiť, ani sa k nej vyjadriť a zároveň táto argumentácia strany sporu ovplyvnila rozhodnutie súdu, ide o porušenie princípu kontradiktórnosti súdneho konania (nález ÚS SR sp. zn. IV.ÚS 416/2018). Súd prvej inštancie tým, že žalobcovi nedoručil listinné podania protistrany porušil podľa žalobcu ustanovenie Čl. 6 Základných princípov CSP v spojení s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože nezabezpečil rovnosť strán sporu a ani rovnosť zbraní medzi žalobcom a žalovanými a nevyzval žalobcu, aby sa k vyjadreniu žalovaných, doručeného súdu prvej inštancie dňa 23.10.2019, vyjadril. Súd prvej inštancie tak žalobcovi znemožnil

podat' komplexné vyjadrenie k vyjadreniu žalovaných a tým vytvoril žalobcovi nevýhodnejšie podmienky ako pre žalovaných.

2.2 Pokiaľ ide o odstúpenie od úverovej zmluvy a o zmluvnú pokutu, žalobca v odvolaní uviedol, že vzťah založený medzi žalobcom a žalovanými je obchodnoprávnym vzťahom, a to konkrétne vzťahom zo zmluvy o úvere, ktorá je ako zmluvný typ upravená v ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Uvedený právny názor prezentoval aj súd prvej inštancie v odseku 9 odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. V nadväznosti na uvedené poukázal žalobca v odvolaní na ust. § 506 Obchodného zákonníka, ktoré je osobitným ustanovením k všeobecným ustanoveniam Obchodného zákonníka o odstúpení od zmluvy. Uvedol, že v zmysle § 506 Obchodného zákonníka je oprávnením veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Požiadavka vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky (dlžnú sumu) vyplýva zo zmluvy o úvere. Povinnosť platiť úrok z nevrátenej časti úveru vyplýva tiež zo zmluvy o úvere a trvá, resp. pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Odstúpenie od úverovej zmluvy podľa § 506 Obchodného zákonníka je osobitný inštitút, ktorý v dôsledku nedisciplinovaného správania dlžníka (vrátiť úver v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas) spôsobuje jedine zmenu splatnosti úveru oproti pôvodnej splatnosti úveru. Takýto spôsob vrátenia úveru zo zmluvy o úvere (zmenou splatnosti úveru) v dôsledku nedisciplinovanosti žalovaných využil aj žalobca. Vzhľadom k tomu, že žalovaní 1/ a 2/ sa dostali ku dňu 12.12.2014 do omeškania s úhradou 13-tich splátok úveru, bol žalobca v zmysle ust. § 506 Obchodného zákonníka oprávnený od zmluvy o úvere odstúpiť. Medzi žalobcom a žalovanými bolo pre prípad omeškania s úhradou omeškaných splátok úveru v čl. VIII. bod 4 Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme: úveru, nenávratného príspevku č. 606/8893/1997 zo dňa 12. 06. 1998 dojednané právo veriteľa požadovať okamžité vrátenie celého zostatku úveru, vrátane prislúchajúceho úroku ako i zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 10 % z dlžnej sumy úveru. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že v súlade s ust. § 506 Obchodného zákonníka odstúpil od zmluvy o úvere a žiadal vrátenie celého zostatku úveru, nakoľko čl. VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere mu ako veriteľovi dáva v prípade odstúpenia od zmluvy právo požadovať okamžité vrátenie celého zostatku úveru, vrátane prislúchajúceho úroku ako i zaplatenie zmluvnej pokuty. V uvedenej súvislosti dal žalobca v odvolaní odvolaciemu súdu do pozornosti výklad pojmu omeškanie dlžníka uvedený v čl. VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere, v ktorom sa v súvislosti s omeškaním dlžníka uvádza, že „dlžník je v omeškaní so splácaním úveru, ak je v omeškaní so splátkami úveru po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov, t. j. ak je v omeškaní s čo i len jednou splátkou úveru v období minimálne šesť mesiacov“. Žalobca v odvolaní upriamil tiež pozornosť na to, že čl. VIII. zmluvy o úvere, označený ako „Sankcie“ odstúpenie od zmluvy neupravuje a uviedol, že odstúpenie od zmluvy upravuje až nasledujúci článok IX. zmluvy o úvere.

2.3 Žalobca v odvolaní súdu prvej inštancie ďalej vytkol, že po vydaní zrušujúceho uznesenia odvolacím súdom, neposudzoval či žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy v zmysle čl. VIII. bod 4 zmluvy o úvere alebo v zmysle § 506 Obchodného zákonníka ako všeobecného ustanovenia upravujúceho odstúpenie od zmluvy. Úvahu, na základe ktorej dospel súd prvej inštancie k svojmu záveru, mal podľa žalobcu uviesť v odôvodnení rozhodnutia tak, aby jeho záver bol preskúmateľný. Súd prvej inštancie však v odseku 11. odôvodnenia rozsudku len stroho konštatoval, že odstúpenie od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka je formulované ako zmluvné dojednanie priamo v čl. VIII. bod 4 zmluvy o úvere, preto je rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti podľa žalobcu nepreskúmateľný.

2.4 Vo vzťahu k doručovaniu odstúpenia od zmluvy žalobcom žalovaným 1/ a 2/, žalobca v odvolaní uviedol, že odstúpenie od predmetnej úverovej zmluvy zaslal žalovanej 1/ a žalovanému 2/ nasledovne: žalovanej 1/ bolo odstúpenie od zmluvy zasielané na adresu V. XX, XXX XX G. - zásielka nebola žalovanou 1/ prevzatá v odbernej lehote; deň uloženia zásielky 29.12.2014 (fikcia doručenia). . Súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním rozsudku žiadnym spôsobom nereflektoval podľa žalobcu na skutočnosť, že zmenu adresy oznámila žalovaná 1/ žalobcovi až dňa 06.02.2015 (t. j. až po tom, čo jej bolo žalobcom zaslané odstúpenie od zmluvy zo dňa 22.12.2014, ktoré odstúpenie od zmluvy jej bolo v zmysle podacieho hárku zasielané dňa 23.12.2014), a to e-mailovou správou zaslanou žalobcovi. V súvislosti s vyššie uvedenou e-mailovou komunikáciou dal žalobca odvolaciemu súdu v odvolaní do pozornosti, že žalovaná 1/ až v tejto e-mailovej komunikácii oznámila žalobcovi svoje identifikačné údaje, napriek tomu, že Výzvou na oznámenie zmien v identifikačných údajoch klienta k úverovej zmluve zo dňa 29. 07. 2013 bola rovnako ako žalovaný 2/ vyzvaná, aby žalobcovi oznámila zmeny vo svojich identifikačných údajoch k úverovej zmluve zo dňa 29.07.2013 najneskôr v lehote do 06.09.2013 na základe formulára, ktorý bol súčasťou výzvy na oznámenie zmien v identifikačných údajoch a aby

zároveň priložila overenú fotokópiu občianskeho preukazu. Žalobca v predmetnej výzve adresovanej žalovanej 1/ a žalovanému 2/ výslovne uviedol identifikačné údaje žalovanej 1/ a žalovaného 2/, ktoré dovtedy vo vzťahu k nim vo svojej databáze evidoval a na základe ktorých im doručoval všetky písomnosti. Zároveň bolo žalovaným 1/ a 2/ oznámené, že vyplnený formulár je potrebné odovzdať pracovníkovi mestského úradu vykonávajúcemu agendu Štátneho fondu rozvoja bývania príslušného podľa miesta stavby. Súčasne boli žalovaní 1/ a 2/ upozornení, že sú povinní všetky rozhodujúce zmeny v identifikačných údajoch bezodkladne oznámiť žalobcovi, inak budú znášať škodu, ktorá by mu nesplnením uvedenej povinnosti vznikla. Uvedenú výzvu na oznámenie zmien v identifikačných údajoch pripojila žalovaná 1/ k odporu proti platobnému rozkazu, avšak táto výzva nebola žalovanou 1/ riadne vyplnená, podpísaná ani odovzdaná pracovníkovi príslušného mestského úradu. Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že žalovaní 1/ a 2/ si svoju povinnosť písomne oznámiť žalobcovi zmenu svojich identifikačných údajov včas nesplnili, a preto žalobca nemal vedomosť o tom, že zmenili adresu svojho trvalého pobytu a doručoval im písomnosti na ich pôvodnú adresu trvalého pobytu. Žalobca preukázal snahu o preverenie a aktualizáciu údajov žalovaných 1/ a 2/, avšak žalovaná 1/ na výzvu žalobcu na oznámenie zmien vo svojich identifikačných údajoch nereagovala. Žalovanému 2/ bolo zasielané odstúpenie od zmluvy na adresu jeho trvalého pobytu uvedenú v predmetnej zmluve o úvere: E. 8, XXX XX G.. Pokiaľ ide o doručovanie odstúpenia od zmluvy žalovanému 2/, žalobca v odvolaní uviedol, že mal za to, že adresa trvalého pobytu žalovaného 2/ sa nezmenila, a preto mu zasielal odstúpenie od zmluvy na poslednú známu adresu; žalovaný 2/ si však riadne doručенú zásielku v odbernej lehote neprevzal.

2.5 Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia v odseku 10. odôvodnenia rozsudku skonštatoval, že žalobca môže od zmluvy odstúpiť pre omeškanie dlžníka/dlžníkov z nasledovných dôvodov: a) omeškanie so zaplatením splátok úveru po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov, b) písomná výzva veriteľa adresovaná dlžníkovi/dlžníkom na zaplatenie omeškaných splátok úveru. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že predtým ako žalovaným zaslal odstúpenie od zmluvy, zaslal im výzvu na úhradu zo dňa 21.08.2014, v ktorej ich vyzval, aby uhradili svoj dlh na omeškaných splátkach úveru. „Uvedená výzva na úhradu bola zasielaná žalovanej 1/ na adresu jej trvalého pobytu uvedenú v predmetnej zmluve o úvere ako V. XX, XXX XX G.. V súvislosti s doručovaním uvedenej výzvy na úhradu žalovanej 1/, dal žalobca odvolaciemu súdu do pozornosti tú skutočnosť, že túto výzvu zaslal žalovanej 1/ skôr ako samotné odstúpenie od zmluvy, ktoré bolo podľa žalobcu žalovanej 1/ riadne doručované, avšak nebolo žalovanou 1/ prevzaté v odbernej lehote. To podľa žalobcu znamená, že žalovaná 1/ sa pred zaslaním samotného odstúpenia od zmluvy mala možnosť dozvedieť o tom, že je v omeškaní s úhradou splátok úveru. Žalobca v odvolaní ďalej poukázal na tú skutočnosť, že z dôvodu porušovania zmluvnej povinnosti uhrádzať mesačné splátky úveru riadne a včas zo strany žalovaných, uplatnil si nárok na zaplatenie omeškaných splatných splátok úveru žalobou zo dňa 12.11.2014, ktorá bola Okresnému súdu Lučenec doručená dňa 18.11.2014. Súd prvej inštancie doručil žalovaným 1/ a 2/ žalobu ešte pred tým ako im žalobca zaslal odstúpenia od zmluvy, a teda žalovaní 1/ a 2/ mali aj na základe žaloby vedomosť o tom, že sú s úhradou splátok úveru v omeškaní. Uvedenú skutočnosť potvrdilo aj samotné správanie žalovaných 1/ a 2/, ktorí po doručení žaloby pristúpili k čiastočnej úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá skutočnosť má podľa žalobcu okrem iného aj dôsledky uznania dlhu čo do dôvodu a výšky, keďže čiastočnú úhradu dlžných splátok úveru možno považovať za takéto uznanie dlhu. Súd prvej inštancie aj napriek tomu, že v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že kladie akcent na skutočnosť, že žalobca podal žalobu na zaplatenie omeškaných splátok úveru, sa podľa žalobcu absolútne v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s argumentami žalobcu ohľadom podania žaloby ako kvalifikovanej upomienky. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca v odvolaní na § 41 ods. 3 v tom čase platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku, podľa znenia ktorého: „Hmotnoprávny úkon účastníka urobený voči súdu je účinný aj voči ostatným účastníkom, avšak len od okamihu, keď sa o ňom v konaní dozvedeli“ a tiež na rozsudok NS ČR sp. zn. 33 Odo 357/2003 zo dňa 31.08.2004, kde NS ČR uviedol, že „účastníci konania, medzi ktorými bolo zahájené občianske súdne konanie, môžu vykonať hmotnoprávne úkony nielen priamo voči sebe navzájom, ale tiež voči súdu. Hmotnoprávny úkon vykonaný týmto spôsobom je voči druhému účastníkovi konania účinný od okamihu, kedy sa o ňom v konaní dozvedel. Za podmienok uvedených v ustanovení § 41 ods. 3 OSP, môže účastník konania voči súdu vykonať nielen hmotnoprávny úkon, ktorý sa nemusel vykonať písomne, ale i taký hmotnoprávny úkon, ktorý ku svojej platnosti vyžaduje písomnú formu. Požiadavka na písomnú formu je splnená, ak je právny úkon (ak má všetky potrebné náležitosti) vykonaný v písomnom podaní účastníka určenom súdu alebo ak je uvedený v protokole, ktorý súd spísal o pojednávaní alebo o inom

svojom úkone. Takýmto protokolom je i protokol (zápisnica) o pojednávaní, pričom z hľadiska uznania písomnej formy v ňom zachyteného právneho úkonu nie je v súlade s ust. § 41 ods. 3 OSP nevyhnutné, aby bol podpísaný aj účastníkom konania“. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že na základe vyššie uvedených právnych záverov NS ČR má za to, že žalobou na zaplatenie omeškaných splátok úveru bola splnená zmluvná podmienka zaslania písomnej výzvy veriteľom dlžníkom v zmysle článku VIII. bod 4 zmluvy o úvere a tiež poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 28Cdo 1853/2002 zo dňa 27.02.2003, kde NS ČR uviedol, že podanie žaloby je potrebné považovať za kvalifikovanú upomienku.

2.6 Pokiaľ ide o omeškané splátky úveru, žalobca v odvolaní uviedol, že podľa jeho názoru je rozhodnutie súdu prvej inštancie v ods. 10 odôvodnenia tendenčné a jednostranné, nakoľko súd prvej inštancie nepriznal dôvodnosť tvrdeniam žalobcu, ale jednostranne akceptoval len argumenty a dôkazy predložené žalovanými. V nadväznosti na uvedené poukázal žalobca v odvolaní na ustanovenie § 339 Obchodného zákonníka a uviedol, že v zmysle dôkazu „História pohybov na účte“ boli dňa 16.02.2015 čiastočne uhradené omeškané splátky úveru, ktoré predstavovali ku dňu 23.01.2015 sumu vo výške 801,15 Eur, žalobca mal preto podľa jeho názoru vzhľadom na existujúci dlh na omeškaných splátkach úveru ku dňu odstúpenia od zmluvy, právo odstúpiť od zmluvy. V čase odstúpenia od zmluvy bol dlh na omeškaných splátkach úveru väčší ako suma 747,74 Eur, a teda ani čiastočným uhradením omeškaných splátok úveru nedošlo k odpadnutiu zmluvného dôvodu na odstúpenie od zmluvy. Žalobca v odvolaní poukázal ďalej na princíp právnej istoty, upravený v článku 2 Základných princípov CSP a uviedol, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 499/2011-25 zo dňa 22.11.2011 a tiež nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 28/09-28 je rozpornosť rozhodovacej praxe všeobecných súdov nežiadúca. Jej zjednocovanie je predovšetkým vecou samotných všeobecných súdov. Predvídateľnosť výsledku súdneho rozhodovania garantuje právnu istotu a zabezpečuje všeobecnú dôveru v právo. Medzi princípy právneho štátu patrí medzi inými aj princíp právnej istoty, ktorá právna istota spočíva v tom, že konanie štátnych orgánov a najmä súdov v rámci istých hraníc musí byť predvídateľné a súčasne kalkulatelné. Ústavný súd síce nie je zjednocovateľom judikatúry všeobecných súdov, v rámci ochrany ústavnosti je však jeho úlohou, aby všeobecné súdy neposudzovali tie isté prípady zásadne rozdielne, pretože rozdielnou rozhodovacou praxou dochádza k porušeniu princípu právnej istoty. Súčasťou princípu právnej istoty je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri jej opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. V závere odvolania žalobca uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie sa mu javí ako nedostatočne odôvodnené a zmätočné, a to v časti práva žalobcu na odstúpenie od zmluvy, keď súd prvej inštancie absolútne nesprávne pristúpil podľa žalobcu k posúdeniu tejto právnej otázky, keďže:

- pri odstúpení od zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka nie je potrebné, aby žalobca zasielal pred samotným odstúpením od zmluvy aj výzvu na úhradu,
- žalobca doručoval všetky písomnosti na poslednú známu adresu všetkých účastníkov zmluvy (žalovaných), ktorí vlastným omisívnym správaním spôsobili, že sa dostali do omeškania, následne im bolo zaslané odstúpenie od zmluvy a iniciované súdne konanie,
- žalovanej 1/ bola výzva na úhradu ako aj odstúpenie od zmluvy zasielané na správnu adresu, t. j. na adresu uvedenú v zmluve o úvere, ohlásenie zmeny adresy žalovaná 1/ uskutočnila až dňa 06.02.2015 na základe e-mailovej správy zaslanej žalobcovi, t. j. až po tom, čo jej bolo zaslané odstúpenie od zmluvy zo dňa 22.12.2014,
- žalobca poukázal na problematiku kvalifikovanej upomienky v súvislosti s podaním žaloby,
- podľa názoru žalobcu je rozhodnutie súdu prvej inštancie tendenčné a jednostranné, pretože súd prvej inštancie nepriznal dôvodnosť tvrdeniam žalobcu, ale jednosmerne akceptoval len argumenty žalovaných. V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní uviedol, že keďže je odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, má za to, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Poukázal pritom na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 a sp. zn. III. ÚS 209/04, kde ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru), je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takémuto uplatneniu (I. ÚS 241/07). Zdôraznil, že nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, a teda je vadou zakladajúcou prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f) OSP a zároveň aj jeho dôvodnosť (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 171/2005). Navrhol, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 389 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo aby v zmysle ustanovenia § 388 CSP rozsudok súdu prvej

inštancie zmenil tak, že vydá nasledujúci rozsudok: Žalovaná 1/, žalovaný 2/, žalovaný 3/ a žalovaný 4/ sú povinní zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 8 250,33 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8 250,33 Eur od 01.10.2019 do 16.06.2021 vo výške 664,19 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8 250,33 Eur od 17.06.2021 do zaplatenia a aby o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že nikdy nespochybňovali právny názor žalobcu, že vzťah medzi žalobcom a žalovanými je obchodnoprávnym vzťahom, a to konkrétne vzťahom vyplývajúcim zo zmluvy o úvere, ktorá je ako zmluvný typ upravená v ustanoveniach § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Nie je preto podľa žalovaných zrejme, z akého dôvodu toto žalobca opakovane uvádza vo všetkých svojich podaniach, keď takéto právne posúdenie predmetnej zmluvy o úvere nie je zo strany žalovaných spochybňované. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu ďalej uviedli, že sa nestotožňujú s názorom žalobcu, že bol oprávnený odstúpiť od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka. V uvedenej súvislosti žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázali na ustanovenie § 263 ods. 2 Obchodného zákonníka, kde sa uvádza, že strany sa nemôžu odchýliť od základných ustanovení uvedených pre jednotlivé zmluvné typy v tejto časti zákona a od ustanovení, ktoré vyžadujú povinnú písomnú formu. Ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka, ktoré upravuje možnosť odstúpenia veriteľa od zmluvy v dôsledku omeškania dlžníka však nemá kogentný, ale dispozitívny charakter, a teda zmluvné strany sa môžu od tohto ustanovenia odchýliť, prípadne ho vylúčiť. Žalobca ako veriteľ a žalovaní 1/ a 2/ ako dlžníci si dojednali podmienky odstúpenia od zmluvy z dôvodu neplatenia splátok úveru v čl. VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere odchyľne od ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka. Podľa čl. VIII. bod 4 zmluvy o úvere, „ak je dlžník v omeškaní so splátkami úveru po dobu dlhšiu ako 6 mesiacov aj po zaslaní písomnej upomienky veriteľom, veriteľ si vyhradzuje právo požadovať okamžité splatenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku ako i zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 10 % z tejto dlžnej sumy do termínu 30 dní odo dňa písomného vyzvania dlžníka veriteľom“. Toto zmluvné dojednanie má podľa žalovaných prednosť pred použitím ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka vzhľadom na dispozitívny charakter ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka a zmluvné strany sú ním viazané. Dojednaný postup odstúpenia od zmluvy pre neplatenie splátok úveru dlžníkom je pre žalobcu ako veriteľa záväzný. Veriteľ nemôže svojoľne pri odstúpení od zmluvy z dôvodu neplatenia splátok úveru postupovať podľa § 506 Obchodného zákonníka. Žalobca teda nemohol platne odstúpiť od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka. Podmienkou odstúpenia od zmluvy žalobcom pre omeškanie dlžníka/dlžníkov je kumulatívne splnenie dvoch podmienok vyplývajúcich z čl. VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere, ktorými sú: 1) omeškanie so zaplatením splátok úveru po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov, t. j. po dobu minimálne sedem mesiacov a 2) zaslanie písomnej upomienky veriteľa dlžníkom na zaplatenie omeškaných splátok úveru. Tieto podmienky neboli podľa žalovaných v danom prípade splnené minimálne pokiaľ ide o žalovaného 2/ ako spoludlžníka. Žalobca doručoval žalovanému 2/ písomnú upomienku zo dňa 21.08.2014 na adresu V. XX, XXX XX G. (teda ani nie na adresu uvedenú v zmluve o úvere: E. 8, XXX XX G. a ani nie na adresu oznámenú žalobcovi A. I. XX, XXX XX A. I.). O tejto výzve na úhradu sa teda žalovaný 2/ nemohol dozvedieť. „Prečo žalobca zasielal predmetnú upomienku žalovanému 2/ na adresu V. XX, XXX XX G. sa žalobca doposiaľ nevyjadril“. Rovnako odstúpenie žalobcu od zmluvy zo dňa 22.12.2014 bolo žalovanému 2/ doručované na adresu V. XX, XXX XX G. (teda ani nie na adresu uvedenú v zmluve o úvere: E. 8, XXX XX G. a ani nie na adresu oznámenú žalobcovi A. I. XX, XXX XX A. I.). O tomto odstúpení od zmluvy sa teda žalovaný 2/ nemohol dozvedieť, nakoľko toto odstúpenie od zmluvy sa nedostalo a ani sa nemohlo dostať do jeho dispozície. Žalovaný 2/ teda nemal reálnu možnosť oboznámiť sa s uvedeným odstúpením od zmluvy. Odstúpenie od zmluvy zo dňa 22.12.2014 nie je preto platné, nakoľko a) nebola riadne splnená podmienka zaslania predchádzajúcej písomnej upomienky žalovanému 2/, ktorá bola žalobcom zasielaná žalovanému 2/ na adresu V. XX, XXX XX G., na ktorej žalovaný 2/ nikdy nebýval a táto adresa žalovaného 2/ ani nebola uvedená v predmetnej zmluve o úvere, b) odstúpenie od zmluvy bolo žalobcom zasielané žalovanému 2/ rovnako na adresu V. XX, XXX XX G.. O tomto odstúpení od zmluvy sa teda žalovaný 2/ nemohol dozvedieť, nakoľko toto odstúpenie od zmluvy sa nedostalo a ani sa nemohlo dostať do jeho dispozície. Žalovaný 2/ teda nemal reálnu možnosť oboznámiť sa s uvedeným odstúpením od zmluvy.

3.1 Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu ďalej uviedli, že žalobca následne listom zo dňa 19.02.2015 opakovane odstúpil od zmluvy vo vzťahu k žalovanému 2/, pričom toto odstúpenie od zmluvy mu doručoval na adresu E. 8, XXX XX G., ktorá bola uvedená v zmluve. Odstúpenie od zmluvy zo

dňa 19.02.2015 nie je platné, nakoľko a) nebola riadne splnená podmienka zaslanie predchádzajúcej písomnej upomienky, ktorá bola žalobcom žalovanému 2/ zasielaná na adresu V. XX, XXX XX G., na ktorej žalovaný 2/ nikdy nebýval a táto adresa ako adresa žalovaného 2/ ani nebola uvedená v predmetnej zmluve o úvere, b) odstúpenie od zmluvy bolo žalobcom zasielané žalovanému 2/ dňa 19.02.2015, teda v čase, keď boli omeškané splátky úveru zo strany žalovaných uhradené, a teda nebola splnená druhá podmienka na odstúpenie od zmluvy - omeškanie so zaplatením splátok po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov, t. j. po dobu minimálne sedem mesiacov. Vzhľadom k uvedenému žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že majú za to, že zo strany žalobcu nedošlo k riadnemu odstúpeniu od úverovej zmluvy a k zosplatneniu (požadovaniu vrátenia) celého zostatku úveru v súlade so zmluvou o úvere. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že žalobca je oprávnený (a povinný) postupovať pri odstúpení od zmluvy z dôvodu omeškania dlžníkov so zaplatením splátok úveru podľa čl. VIII. bod 4. predmetnej zmluvy o úvere. Rovnako súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že zo strany žalobcu nedošlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, nakoľko žalobca nepostupoval pri odstúpení od zmluvy v súlade s čl. VIII. bod 4. zmluvy, pretože upomienka žalobcu (výzva na úhradu) a ani odstúpenie od zmluvy neboli doručované na adresu žalovaného 2/, ale na adresu, na ktorej sa žalovaný 2/ nikdy nezdržovala nezdržiava. Tieto právne úkony žalobcu sa tak nemohli dostať do dispozičnej sféry žalovaného 2/, a teda nemohli vyvolať žalobcom zamýšľané právne účinky odstúpenia od zmluvy a zosplatnenia úveru. Súd prvej inštancie potom podľa žalovaných rozhodol správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol a zároveň rozhodol o povinnosti žalobcu nahradiť žalovaným trovy konania v plnej výške. Súd prvej inštancie vychádzal z dôkazov predložených sporovými stranami, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie podrobne odôvodnil.

4. Na obsah vyjadrenia žalovaných k odvolaniu žalobcu reagoval žalobca podaním zo dňa 14.06.2022, kde zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v odvolaní. Nad rámec argumentácie uvedenej v odvolaní žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaných poukázal na uznesenie NS SR zo dňa 29.04.2019, sp. zn. 4Cdo 106/2018, na uznesenie NS SR zo dňa 29.04.2020, sp. zn. 8Cdo 9/2019 a na uznesenie NS SR zo dňa 28.05.2020, sp. zn. 5Cdo 170/2018, pričom uviedol, že NS SR vo všetkých troch uvedených rozhodnutiach jednoznačne dospel k záveru, že žalobca je osobitný subjekt zriadený zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej podpore bytovej politiky štátu nemá postavenie dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvárané zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľských zmlúv v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaných poukázal na uznesenie NS SR zo dňa 25.11.2020, sp. zn. 7Cdo 199/2019, kde najvyšší súd uviedol, že „žalobca je osobitným subjektom realizujúcim podporu štátu v oblasti rozširovania a zveľaďovania bytového fondu, ktorý nemá postavenie dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a z tohto dôvodu ani ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemôžu mať charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka“. V uvedenej súvislosti žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaných uviedol, že „ako vyplýva z odôvodnenia uznesenia NS SR sp. zn. 7 Cdo/199/2019, odôvodnenia uznesenia NS SR sp. zn. 4Cdo/14/2021 a odôvodnenia uznesenia NS SR sp. zn. 1 Cdo/77/2019, žalobca nenapĺňa znaky dodávateľa ani z pohľadu vnútroštátneho práva, ani z pohľadu unijného práva, pretože je inštitútom sui generis - ekonomickým nástrojom bytovej politiky štátu, ktorý nevykonáva obchodnú ani inú podnikateľskú činnosť v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 513/1991 Z. z., Obchodného zákonníka. Žalobca nemá vydané oprávnenie podnikateľ, ale de facto koná v súlade so svojím zriaďovacím zákonom, v ktorom nemá vymedzený predmet podnikania, iba jeho účel a na to nadviazané činnosti, ktoré nezodpovedajú obchodnoprávnemu charakteru. Žalobca je finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu finančných nástrojov podľa osobitného predpisu, ktorými sú Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1303/2013 zo 17. decembra 2013, ktorým sa stanovujú spoločné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde, Kohéznom fonde, Európskom poľnohospodárskom fonde pre rozvoj vidieka a Európskom námornom a rybárskom fonde a ktorým sa stanovujú všeobecné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde, Kohéznom fonde a Európskom námornom a rybárskom fonde a ktorým sa zrušuje nariadenie Rady (ES) č. 1083/2006. Žalobca je aj Najvyšším súdom SR považovaný za tzv. obrátkový fond. Uvedené podľa žalobcu znamená, že prostriedky v dispozícii žalobcu možno použiť len na poskytnutie podpory vo forme úverov na rozvoj bytovej politiky štátu a v nepatrné a zákonom regulovanej časti na správu a činnosť samotného žalobcu. Žalobcovu správanie nevykazuje znaky obchodného charakteru aj v zhladom na poskytovanie podpory vo forme úveru pre úzky okruh osôb - žiadateľom môže byť len subjekt, ktorý splní podmienky vymedzené v ustanovení § 7 zákona č. 150/2013 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania (v čase

uzatvorenia zmluvy zákona č. 124/1996 Z. z.). Žalobca v rámci realizácie sociálnej politiky štátu poskytuje podporu vo forme úveru za zvýhodnených podmienok. Ak jedným z účastníkov zmluvného vzťahu nie je dodávateľ, nakoľko nespĺňa zákonné pojmové znaky a podmienky, nemožno vyvodiť právny záver, že takýto zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským. Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru je kategoricky aj v zmysle odôvodnenia uvedených uznesení NS SR úverovou zmluvou. Ak by sa na ňu aplikoval Občiansky zákonník a nie ustanovenia Obchodného zákonníka, dochádzalo by k nezmyselným následkom (tzv. protežovaniu nedisciplinovaných dlžníkov), ktorým následkom sa zákonodarca snažil predísť práve zaradením úverovej zmluvy medzi absolútne obchody. V závere vyjadrenia k vyjadreniu žalovaných žalobca uviedol nasledovné zhrnutie: „Žalobca aj v zmysle vyššie uvedenej ustálenej rozhodovacej praxe NS SR nie je v postavení dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko jeho činnosť nemá atribúty podnikateľskej činnosti. Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru nemá charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru uzatvorená so žalobcom je zákonom regulovaná zmluva, ktorá nespadá pod smernicu 93/13/EHS. Právny vzťah zo zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru je tzv. absolútnym obchodom a tento sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Uznesenia NS SR sp. zn. 4Cdo 106/2018, sp. zn. 8Cdo 9/2019 a sp. zn. 5Cdo 170/2018 možno považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (najvyššieho súdu). Súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu pri odstúpení od zmluvy o úvere absolútne nesprávne posúdil otázku týkajúcu sa čl. VIII. bod 4. predmetnej zmluvy o úvere a § 506 Obchodného zákonníka, ako aj ďalšie skutkové okolnosti. Pri odstúpení od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka zákon nepojednáva o povinnosti veriteľa zaslať dlžníkovi výzvu na úhradu dlžnej sumy pred samotným odstúpením od zmluvy o úvere. Žalobca si podľa jeho tvrdenia splnil svoje povinnosti na platné odstúpenie od zmluvy o úvere a na jednorazové zosplatnenie celého dlhu voči žalovaným 1/ a 2/, nakoľko im zaslal odstúpenie od zmluvy o úvere na ich poslednú známu adresu trvalého pobytu. V závere vyjadrenia žalobca zotrval na odvolacom petite.

5. Vo vyjadrení žalobcu k vyjadreniu žalovaných 1/ a 2/ zo dňa 22. 10. 2019, ktoré bolo doposlané žalobcovi odvolacím súdom, nakoľko žalobca v odvolaní namietal, že mu nebolo doručené, žalobca zotrval na svojej argumentácii už uvedenej v konaní, týkajúcej sa odstúpenia od zmluvy, doručovania výzvy na úhradu a odstúpenia od zmluvy žalovaným, započítania platieb a v závere predmetného vyjadrenia k vyjadreniu žalovaných 1/ a 2/, doručeného súdu prvej inštancie dňa 23. 10. 2019 uviedol, že s ohľadom na už v konaní predložené listinné dôkazy a s poukazom na právnu argumentáciu na všetky sporné otázky si dovoľuje uviesť, že splnil všetky povinnosti na priznanie uplatneného nároku v plnom rozsahu, t. j. v rozsahu 100 % voči všetkým žalovaným. Z predložených dôkazov je podľa žalobcu zrejmé, že zmluva o úvere je zmluvou uzatvorenou v zmysle Obchodného zákonníka a namietané doručenie odstúpenia od zmluvy žalovanému 2/ bolo taktiež relevantne podľa žalobcu preukázané, čím žalobca podľa svojho názoru ustál svoje dôkazné bremeno, t. j. preukázal, že žaloba voči všetkým žalovaným podal dôvodne.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ustanovením § 379 CSP a ustanovením § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd uvádza, že z petitu žaloby vyplýva, že žalobca si pôvodne žalobou podanou voči žalovaným 1/ a 2/ uplatnil nárok na zaplatenie sumy 640,91 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % p. a. zo sumy 640,91 Eur od 06. 11. 2014 až do zaplatenia istiny z titulu „omeškaných splátok úveru“, pričom v žalobe uviedol, že „žalovaní .sa dostali k 05. 11. 2014 do omeškania s 12-timi splátkami úveru, čo predstavuje sumu vo výške 640,91 Eur“; k žalobe žalobca pripojil Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme: úveru, nenávratného príspevku, č. 606/8893/1997 zo dňa 12. 06. 1998 (ďalej aj „predmetná zmluva o úvere“). V podaní zo dňa 26. 06. 2015, označenom ako „Návrh na vstup ďalších účastníkov do konania, rozšírenie (zmena) návrhu vo veci samej“, žalobca navrhol, aby súd v zmysle v tom čase platného a účinného ust. § 92 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku pripustil vstup žalovaných 3/ a 4/ do konania ako ďalších účastníkov konania na strane žalovaných z dôvodu, že záväzok žalovaných 1/ a 2/ vyplývajúci z vyššie uvedenej zmluvy o úvere je zabezpečený ručením žalovaných 3/ a 4/ a zároveň navrhol, aby súd na skutkovom základe odstúpenia žalobcu od predmetnej zmluvy o úvere podaním zo dňa 22. 12. 2014 „čím sa stal celý dlh splatným“ zaviazal žalovaných 1/ až 4/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 8.944,66

Eur, zmluvný úrok vo výške 105,23 Eur, úrok z omeškania vo výške 33,23 Eura zmluvnú pokutu vo výške 904,99 Eur namiesto pôvodne v žalobe uplatnenej sumy 640,91 Eur s prísl.; k predmetnému podaniu pripojil žalobca „Výzvu na úhradu“ zo dňa 21. 08. 2014 adresovanú žalovanej 1/ na adresu V. XX, XXX XX G. a „Výzvu na úhradu“ zo dňa 21. 08. 2014 adresovanú žalovanému 2/ na adresu V. XX, XXX XX G. a tiež „Odstúpenie od úverovej zmluvy zo dňa 22.12.2014 adresované žalovanej 1/ na adresu V. XX, XXX XX G. a „Odstúpenie od úverovej zmluvy“ zo dňa 22. 12. 2014 adresované žalovanému 2/ na adresu V. XX, XXX XX G. ako aj odstúpenia od zmluvy adresované žalovaným 3/ a 4/. Platobným rozkazom č. k. 21C/30/2016-69 zo dňa 24. 2016 Okresný súd Lučenec uložil žalovaným 1/ až 4/ povinnosť do 15. dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi sumu 8.250,33 Eur so zmluvným úrokom vo výške 105,23 Eur, úrokom z omeškania vo výške 33,23 Eur, s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8.250,33 Eur od 27. 06. 2015 do zaplatenia, zmluvnú pokutu vo výške 904, 99 Eur a nahradiť mu trovy právneho zastúpenia vo výške 795, 56 Eur na účet jeho právneho zástupcu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných, alebo aby v tej istej lehote podali proti platobnému rozkazu odpor, ktorý žalovaní 1/ a 2/ proti predmetnému platobnému rozkazu aj podali, pričom v ňom namietali, že na odstúpenie od zmluvy a zosplatenie úveru neboli splnené podmienky a v súvislosti s uvedeným tvrdením poukázali na uznesenie NS SR sp. zn. 6Obo 283/2003 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe č. I. rok 2007; odpor proti platobnému rozkazu podali aj žalovaní 3/ a 4/ (čl. 97-102 spisu).

8. Nárok, ktorý je predmetom tohto sporu, je teda tak ako je vyššie uvedené, založený na tvrdení žalobcu o skutkovom a právnom základe odstúpenia od predmetnej zmluvy o úvere a s tým spojeného zosplatenia úveru, ktoré žalobca podľa obsahu jeho vyjadrenia k odporom žalovaných proti platobnému rozkazu založil „na modifikovanom znení ust. § 506 Obchodného zákonníka v čl. VIII. bod 4 Zmluvy o úvere“.

9. Podľa ust. § 506 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere, t. j. k 31. 12. 1998 , ak je dlžník v omeškani s vrátením viac ako dvoch splátok úveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

10. Podľa článku VIII. bod 4 Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme: úveru, nenávratného príspevku č. 606/8893/1997 zo dňa 12. 06. 1998 „ak je dlžník v omeškani so splátkami úveru po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov aj po zaslaní písomnej upomienky veriteľom, veriteľ si vyhradzuje právo požadovať okamžité vrátenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku ako i zaplatenie pokuty vo výške 10 % z tejto dlžnej sumy do termínu 30 dní odo dňa písomného vyzvania veriteľom“.

11. V nadväznosti na vyššie uvedenú citáciu ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka a článku VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere odvolací súd uvádza, že ust. § 506 Obchodného zákonníka upravuje účinky odstúpenia od zmluvy osobitne, preto je vo vzťahu k ust. § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka chápané ako lex specialis. Na jeho základe je veriteľ oprávnený aj po odstúpení od zmluvy požadovať, aby mu dlžník vrátil dlžnú čiastku so zmluvnými úrokmi (t. j. s úrokmi z úveru) a s úrokmi z omeškania (sankčnými úrokmi). Vzhľadom k tomu, že uvedené ustanovenie je dispozitívne, zmluvné strany si môžu podmienky pre odstúpenie od zmluvy dohodnúť v zmluve odchyľne a len v prípade ak v zmluve absentuje úprava dôsledkov spojených s neplatením splátok úveru, uplatní sa na konkrétny zmluvný vzťah právna úprava obsiahnutá v § 506 Obchodného zákonníka. V zmluve si zmluvné strany môžu odchyľne dohodnúť podmienky pre oprávnenie veriteľa odstúpiť od zmluvy. Môže ísť napr. aj o omeškani s platením už len jednej splátky úveru, pričom doba omeškania môže byť dohodnutá rôzne. Účelom odstúpenia veriteľa od zmluvy je oprávnenie veriteľa požadovať vrátenie zostatku neuhradeného úveru aj s úrokmi (tzv. zosplatenie úveru). Požiadavka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (dlžnú sumu) vyplýva zo zmluvy o úvere. Aj povinnosť platiť úroky z nevrátenej časti úveru vplýva zo zmluvy o úvere a trvá, resp. pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Záväzok vrátiť dlžnú sumu s úrokmi sa odstúpením od zmluvy a požiadavkou veriteľa na ich vrátenie len mení čo do termínu splatnosti. V danom prípade si zmluvné strany v predmetnej zmluve o úvere dohodli podmienky odstúpenia od zmluvy odchyľne od ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka v tom, že namiesto omeškania s dvoma splátkami úveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace si v čl. VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere dohodli ako podmienku odstúpenia od zmluvy omeškani so splátkami úveru po dobu dlhšiu ako šesť mesiacov a zaslanie písomnej upomienky dlžníkom, čo je absolútne evidentné a zrejmé a nevyžaduje si

to žiadnu hlbšiu analýzu, ktorej absencia v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku by mala mať za následok nepreskúmateľnosť odvolaním napadnutého rozsudku, tak ako to tvrdí v odvolaní žalobca.

12. V konaní nebolo sporné, že predmetný zmluvný vzťah vyplývajúci zo Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme: úveru, nenávratného príspevku č. 606/8893/1997 zo dňa 12. 06. 1998 je vzťahom, na ktorý sa vzťahuje ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a že sa nejedná o spotrebiteľský právny vzťah v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Sporné v tomto spore bolo to, či žalobca ako veriteľ platne odstúpil od predmetnej zmluvy o úvere, a teda či došlo k zosplatneniu úveru a či žalobca dôvodne žiada, aby súd uložil žalovaným povinnosť (spoločne a nerozdielne) zaplatiť mu (vrátiť) celú nesplatenú časť úveru spolu s príslušenstvom a zmluvnou pokutou. Z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom vydaným v tejto veci žalobu zamietol, pretože dospel k záveru, že podmienky na odstúpenie od zmluvy pre omeškanie dlžníkov neboli v danom prípade splnené, nakoľko v konaní nebolo preukázané splnenie jednej z dvoch podmienok vyžadovaných článkom VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere, a to doručenie výzvy na úhradu (zo dňa 21. 08. 2014) žalovanému 2/, ktorej doručenie dlžníkom (teda aj žalovanému 2/) malo v zmysle článku VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere predchádzať odstúpeniu od zmluvy. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie je zrejmé, že výzva na úhradu zo dňa 21. 08. 2014 (a aj samotné odstúpenie od zmluvy zo dňa 22. 12. 2014) bola žalovanému 2/ doručovaná na adresu V., ktorá adresa nie je adresou žalovaného 2/ uvedenou v predmetnej zmluve o úvere a ani adresou oznámenou žalovaným 2/ žalobcovi. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odseku 10. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku správne zdôraznil, že žaloba zo dňa 12. 11. 2014, doručená súdu prvej inštancie dňa 18. 11. 2014, bola podaná bez toho aby sa výzva na úhradu zo dňa 21. 08. 2014 reálne mala možnosť dostať do dispozičnej sféry žalovaného 2/, pretože na adrese, na ktorú bola žalobcom žalovanému 2/ zasielaná, žalovaný 2/ nikdy nebýval a ani nebýva a ani takáto adresa ako adresa žalovaného 2/ v predmetnej zmluve o úvere nebola uvedená. Navyše žalobca podal žalobu, v zmysle zmeny petitu ktorej žiadal, aby mu súd svojím rozhodnutím priznal zosplatnený zostatok úveru spolu so zmluvnou pokutou a príslušenstvom ešte pred samotným platným zosplatnením úveru, na ktorej skutočnosti nič nemení ani fakt, že žalobca doručoval žalovanému 2/ ešte následne (ex post) s určitým časovaním odstupom od odstúpenia od zmluvy a zosplatnenia úveru zo dňa 22. 12. 2014 opakovane odstúpenie od zmluvy dňa 19. 02. 2015, a to už na adresu uvedenú v predmetnej zmluve o úvere: E. 8, XXX XX G., keď v podaní zo dňa 26. 06. 2015, ktorým žalobca žiadal, aby súd rozhodol o ním zmenenom petite žaloby, oprel nárok na zaplatenie celej zosplatnenej časti úveru o odstúpenie od zmluvy zo dňa 22. 12. 2014, ktoré sa však, tak ako je vyššie uvedené (rovnako ako výzva na úhradu zo dňa 21.08.2014) reálne nemohlo dostať do dispozičnej sféry žalovaného 2/, čo znamená, že tak ako správne súd prvej inštancie opakovane uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, podmienka vyplývajúca z článku VIII. bod 4 predmetnej zmluvy o úvere na odstúpenie od zmluvy a s tým spojené zosplatnenie úveru nebola v danom prípade splnená. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalobca v súvislosti s doručením výzvy na úhradu omeškaných splátok úveru poukazoval na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33 Obo 357/2003 zo dňa 31. 08. 2004 v tom zmysle, že podanie žaloby možno považovať za kvalifikovanú upomienku plne nahradzujúcu požiadavku riadneho doručenia výzvy na úhradu omeškaných splátok úveru žalovanému 2/, tak v každom prípade riadne doručenie odstúpenia od zmluvy zo dňa 22. 12. 2014 žalovanému 2/, o ktoré žalobca oprel svoj nárok v zmysle petitu zmenenej žaloby, podanie žaloby nenahradiť, preto je uvedená argumentácia žalobcu vo vzťahu k nároku na vrátenie celého zostatku úveru spolu s príslušenstvom a zmluvnou pokutou, obsolétna.

13. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil konštatujúc, že pokiaľ žalobca v odvolaní „hneď ako prvé“ namietal, že mu od zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu nebolo doručené súdom prvej inštancie žiadne písomné vyjadrenie žalovaných, vrátane písomného vyjadrenia žalovaných 1/ a 2/ zo dňa 22. 10. 2019, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 23. 10. 2019, a preto uvedeným nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (ktorý podľa žalobcu spočíva v nedoručení vyjadrení žalovaných žalobcovi) došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uplatnený žalobcom v zmysle ust. § 356 ods. 1 písm. b) CSP), tak je potrebné uviesť, že aj keď by uvedená skutočnosť teoreticky mohla viesť k zrušeniu odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, mohlo by k tomu dôjsť len v tom prípade, pokiaľ by už rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto veci nebolo raz zrušené a vec nebola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; opätovné zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie však už v tomto prípade ust. § 390 písm. a) CSP vylučuje. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobcom v odvolaní uvádzané vyjadrenie žalovaných zo

dňa 22. 10. 2019 (doručené súdu prvej inštancie dňa 23. 10. 2019) bolo žalobcovi doručené odvolacím súdom pred vydaním rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní žalobcu, pričom žalobca sa k obsahu predmetného vyjadrenia žalovaných 1/ a 2/ v podaní zo dňa 09. 11. 2022 vyjadril - žiadne iné vyjadrenie žalovaných, podané žalovanými v čase od vydania zrušujúceho uznesenia odvolacím súdom až do podania odvolania žalobcom proti v poradí druhému rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré by súd prvej inštancie mal doručiť žalobcovi a nedoručil, sa v spise nenachádza, a preto sa nemožno stotožniť s tvrdením žalobcu, že by z tohto dôvodu malo dôjsť k zásadnému porušeniu procesných práv žalobcu a princípu rovnosti zbraní.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a ust. § 262 ods. 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku; žalovaným 3/ a 4/ odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalovaným 3/ a 4/, hoci boli v odvolacom konaní tiež úspešní, žiadne trovy odvolacieho konania preukázateľne nevznikli.

15. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.